

En els dos partits, el Barcelona ha sortit vencedor de l'Arenas, de Bilbao

Si bé la primera victòria de 4 a 3 podia ésser quelcom dubtosa, la d'ahir, per 4 a 0, fou una superba exhibició del Barcelona

Els partits de futbol en aquesta època quan ja l'excitació per impetuït que els homes donen un rendiment veritat i que a més a més, volem castigar per una llarguíssima temporada, gairebé ininterrompuda, no conviden gaire a celebrar-los.

Estem segurs que de no haver-hi entremès aquestes proves, l'animació dels partits amb l'Arenas de Bilbao haurien desenvolupat un interès extraordinari; ara, en canvi, si bé el públic ha acudit en gran nombre a Les Corts, tampoc no pot pas dir-se que ho hagi fet amb un entusiasme desbordant.

Un altre dels factors que avui pesen en l'interès espectacular d'aquests encontres, és l'equip que es desplaça; i la manca d'algunes notables unitats en l'equip de l'Arenas (que, amb tot, s'havia proveït d'altres bons elements de Clubs bascos per fer un altre patró) havia d'influenciar en els qui no tenint del partit de Saragossa més que referències, s'haurien dalt per veure a Les Corts el mateix equip vencedor per 4 a 3 amb pitjoroga.

UN SEGON PARTIT MILLOR QUE EL PRIMER

La classe de futbol que hom ha presentat en els dos partits, és una neta superioritat en el d'ahir, diumenge, sobre el de divendres. Mentre en aquest podria dir-se que l'Arenas va desenvolupar un millor joc que els barcelonistes, en canvi, en el segon encontre, la superioritat dels locals fou més absoluta i manifest, que només a la desesperada defensa que va fer l'Uribarri del marc, junt amb la molta sort que va acompanyar-lo, pot trobar-se l'origen del resultat de 4 a 0, que a jutjar pel persistent domini i les vegades que la bola va rondar per la porta bilbaína, havia estat molt més aplaustant.

El primer dia va acabar oficialment amb el resultat de 4 a 3, favorable al Barcelona; però noblesa obliga. Una decisió precipitada de l'àrbitre, senyor Aramburu, en veure falta greu en unes mans de defensa bilbaína, d'intenció molt discutible, va fer que donés penalty i amb ell la victòria dels de casa, un moment abans de l'hora reglamentària.

Cal confessar que aquest resultat, després del joc vist en uns i en altres, no va satisfer a ningú.

En canvi, en el partit d'ahir, diumenge, pot dir-se ben alt que la victòria era indiscutible i que el Barcelona va saber explotar molt bé el moment de la seva superioritat, per la parència Llantada-Crispulo, per a imposar-se en forma contundent i inapel·lable.

L'ARENAS EN ELS DOS PARTITS

Resultaria difícil una valoració del que realment ha estat l'equip de Guecho en els dos partits, perquè ha estat molt diferent el seu joc un dia i l'altre. En el primer, fins arribar al descans, l'Arenas havia causat una minsa impressió; a la segona part, però, en canvi i tècnicament superà el seu adversari.

En el segon partit, però, no es presentà ni tard ni d'hora aquella revifalla i el joc de l'Arenas va perdre fermesa i consistència a mesura que anava veient el joc dels de casa. A la segona part, sobre tot, els mitjos també trontolaren i l'equip arenar va estar arran de la desfeta total.

En l'ordre individual, cal consignar la tasca del porter Uribarri, especialment el segon dia. Els clar que amb tot, podem dir que en canvi i tècnicament superà el seu adversari.

Quant a Crispulo, el primer dia aguantava discretament; no així l'endemà, que foren els seus mitjos. En els mitjos hi ha un bon centre amb Urresti, però abir va abusar en certs moments de jugades poc legals i poc escaients donat el curs del match.

També abusà del joc fort el mig-ala Hierro, i Pichl, el seu altre company, ens sembla d'una grisor manifest.

A la davantera, excel·liren el centre Rívero i els dos extrems Anduiza i Robus; també va agradar-nos abir en alguns moments Suárez, l'interior dreta.

Així i tot, el no venir l'equip integrat totalment pels seus homes i la diferència tan sensible en el joc que ens ha donat un dia i un altre, no ens ha causat mai l'Arenas igual impressió al famós partit de Saragossa.

Va ésser sensible abir que alguns dels seus individus es deixessin portar en certs moments per alguns abusos del joc dur i impropis de la cordialitat existent en aquesta mena d'encontres.

L'ACTUACIO DEL BARCELONA

L'equip de casa havia de topar per força amb els mateixos contraris que hom ha hagut d'assenyalar per als jugadors de l'Arenas. Mentre el primer dia hi hagué moments que la tasca dels barcelonistes fou simplement dolent, en canvi, en el segon dia, podem dir que van jugar esplendídamment bé, sobretot a la segona part, que l'atac barcelonista jugà d'una manera impressionant.

En els dos partits, el Barcelona s'ha presentat de distinta manera, i per la mateixa raó es fa difícil d'establir comparacions.

Llançat-nos al segon partit, en el qual el Barcelona jugà, com hem dit abans, molt millor i fins diríem que en certes estones, admirablement, cal esmentar la tasca de Samitier, qui llevat de la seva excessiva agressivitat, jugà força bé; en Carulla, que en general va aguantar-se airoament en el mig-centre, i Walter, a la segona part, que aclarí amb valentia.

Hem volgut fer indicació especial del canari Arocha, per al qual els dos partits han estat de l'últim; a dir veritat, potser va agradar-nos més de davanter-centre que d'interior, perquè en aquest darrer lloc hom diria que no pot moure's amb l'agilitat que sembla característica en ell i això l'obligà a mantenir-se acotat en excés. Amb tot, podem dir que la bona impressió causada al principi s'ha anat refermant després d'aquests dos partits.

El Barcelona, repetim-ho, enara que sigui fent-nos pesats, ha triomfat brillantment en el seu últim partit amb l'Arenas, car tant com la magnitud del seu score, val la bona actuació feta.

EL JOU POU EL PRIMER PARTIT

L'Arenas en aquest partit va presentar-se amb tres suplents que substituïren a Yermo, Lanya i Jáuregui, impossibilitats de desplaçar-se.

Al primer temps el domini va correspondre al Barcelona, el qual començà amb molt d'entusiasme. La davantera jugà amb encert i els mitjos treballaren de valent, i desbarataren el joc de l'Arenas, i serviren pilotes a la davantera. Aquest domini, però, no fou aprofitat, car la davantera fallà mantes ocasions en les quals podia marcar.

En canvi, a la represa fou totalment distint, car la davantera deixà de jugar amb aquell encert que els havia donat l'avantatge al primer temps. Especialment Carulla, qui jugà quelcom reraçat, no curava del marcatge.

La defensa tampoc estigué gaire afortunada, car deixaren filtrar-se ben sovint els davanter bilbaíns. Mas, que havia jugat bé, va haver-se de retirar lesionat minuts abans d'acabar.

Els gols els marcaren el primer l'Arocha i poc després Rívero marcà l'empat.

Samitier, d'una jugada personalíssima, aconseguí el segon.

Al segon temps Suárez rematà una passada de Rívero i tornà a empatar.

Arocha xutà fort després d'un bati-bull, i

Diumenge que ve, el partit a honor d'En Paulí Alcántara, que s'acomia da del públic

Paulí Alcántara, el futbolista excepcional que ha figurat durant la seva llarga carrera de jugador als rengles del F. C. Barcelona, es retira.

Potser ben pocs homenatges han tingut el valor emotiu d'aquest, ja que l'actuació de l'Alcántara va vinculada amb les dades més glorioses del F. C. Barcelona. Diverses vegades campió d'Espanya i altres tantes de Catalunya, l'Alcántara, pel seu joc únic i la noblesa del seu comportament, mereix citar-se com a model de futbolistes.

Per això el Barcelona, desitjant que al darrer partit de la seva vida de jugador actiu el públic català pugui oferir-li el seu homenatge, ha organitzat per diumenge vinent un partit entre un equip format per jugadors de la selecció peninsular i el primer equip blau grana.

Per a la confecció de la selecció s'ha tingut present el desitj dels clubs més importants de la península de concórrer a l'homenatge amb la participació dels seus jugadors internacionals.

D'aquesta manera el comiat de l'Alcántaraindrà les vastes dimensions d'un homenatge peninsular al jugador internacional que una participació tan activa ha tingut en els equips representants peninsulars.

Es d'esperar que donades les moltes simpaties que l'Alcántara compta entre l'afició catalana, el seu homenatge serà un èxit en justa correspondència al jugador que tants dies de glòria ha reportat al F. C. Barcelona i al futbol català.

Des de Sant Vicents amb "D. Arcadio"

Havent dinat ens havíem ajeçat a la gal·leria a fer-hi petar una becamina, breçolats per la música gançonera del fonògraf que gasta un coronel que tenim al pis de sota, i quan estàvem al més bo del son, ens va despertar el timbre de la porta.

De seguida ens fou dut un telegrama: "Don Arcadio llega expreso."

Ja en teníem prou. La nova va eixirbirinos. Vàrem cuinar a afeitar-nos, ens vàrem posar el vestit de les festes, i carregàrem de quartilles disposats a fer feina. El nostre primer intent era d'anar a esperar-lo a l'estació i ficar-nos dins el seu cotxe per tal de què ens fes declaracions. Ens recordàrem, però, de que Don Arcadio acostumava ésser molt sollicitat per la premsa, i per tal que els estimats col·legues no ens guanyessin per mà vàrem prendre un billet per Sant Vicents.

Ja som a Sant Vicents. Un xiulet, una famerola i l'express que arriba ralenti, com a les mateixes pel·lícules.

Puèim al tren, comencem a córrer vagonis i en el tercer hi trobem Don Arcadio que està llegint. Donem una ullada al llibre que té entre mans: "Los 333 motivos que tiene el árbitro para pitar off-side". Ens presentem. De moment Don Arcadio no ens recorda. Li fem present una interviniu que ens va concedir a Caçadors.

—Si hombre, vol callar! La recordo com si fos ara. Era una tarda de tardor que ploviava. Jo estava empenyat en convidar-lo a berenar i vostè estava desganat.

—Què vol fer-hi!

—Si que em sap greu que hagi pujat a Sant Vicents que ja no hi ha el vagó restaurant. Hauríem pres un col·tail o un Canadian Whisky.

—S'agraeix com si l'haguéssim pres. Aquí a la cantina de Sant Vicents hem ressegat unes galetes i n'he picat quinze de Mallorca. Però, anem al gra; ja comprendrà l'objecte de la visita.

—Me'n faig càrrec. Ja suposo que la meua anada a Madrid deu haver estat molt comentada i segurament que fins deuen haver estat tergiversats els motius veritaders del meu viatge.

—Home...

—No, si no cal que me'n digui. Quan s'és President de un Club tan important, és natural que es digui si un hom se'n cuida o no se'n cuida. La rebeldia de Piera i Samitier ha anat de boca en boca de des de que es va fer el paper ridícul de Bolònia. Li haig d'ésser franc. No s'ho havien de prendre així a Itàlia mentre hi hagi dictadura feixista, s'ha de perdre sempre amb En Sami i En Piera i tot. Ara, que, a Madrid

Els Campionats peninsulars d'Atletisme

L'equip català ha triomfat en tota la línia i s'assegurà el primer lloc

En Miquel aconseguí batre els records peninsulars dels 800 metres i 1500 metres

Bell i superb és el triomf que els atletes catalans varen obtenir dissabte i diumenge a l'Estadi madrileny disputant el campionat peninsular d'atletisme.

Els nostres optimistes assenyalats en la darrera edició s'han vist totalment complerts d'una manera que cal felicitar-nos-en. L'acurada selecció que forma la Federació Catalana—gairebé la mateixa que el dilluns passat assenyalàrem—s'ha defensat a Madrid braument, posant tots els homes que sortiren a defensar els colors, aquells entusiastes i ganes de conquistar el títol que el passat any perderen per un sol punt.

Una vegada més els nostres homes demostraren en terres foranes la nostra potència atlètica que algú volgué qualificar en decadència.

L'equip català, amb aquesta brillant gesta, es recalifica en el lloc que atlèticament li correspon a la península i demostra que si un campionat el perd per un sol punt, en canvi el sap guanyar per tres o sis punts de diferència si cal.

La gesta dels nostres homes a Madrid és brillant. Cal tenir en compte la temperatura tropical que a Madrid feia, per a fer-se'n ben bé càrrec del que representa la victòria dels nostres homes.

Les curses hagueren de fer-se gairebé totes més tard de les sis de la tarda, i així i tot foren nombrosos els que es retiraren víctimes dels efectes del sol, al qual certament els nostres no hi estan pas gaire acostumats.

I d'aquesta manera veiem com un primer o segon lloc s'escapava en els 10.000 metres al abandonar Tàpias, per la qual cosa quedà sol Kamon a la pista, que salva brillantment els nostres colors classificant-se en tercera posició.

Com és natural, en aquesta prova i en la de 5.000 és on es sentiren més els efectes de la calor que fins també motivaren la retirada del camp al president de la Federació Castellana, víctima d'una forta insolació.

Certament, fou una llàstima que la calor no deixés actuar a voluntat a tots els homes, ja que forçosament hem de creure que d'acabar en Tàpias, hagués pogut classificar-se en segon lloc. En els 5.000 metres també un sol català, en Palau, acabà la cursa, que atacat desesperadament pels viscaïns Orgarbide i Peña es defensà bonament com pogué, classificant-se en tercer lloc.

Una cosa inexplicable que saltarà a cop d'ull als nostres lectors, serà probablement les marques que els nostres, àdhuc vencent, lograren en els salts d'alçada i perxa. 1,65 metres per l'Olivella i 3,30 per En Culi. No són pas marques que hom pugui qualificar de normals, màxim essent tant recent la gesta d'En Culi en batre el record peninsular amb 3,42 metres. Forçosament ens fa creure que tan migrades marques són solament degudes a la falta de contrincants, tota vegada que veient-se aquestes proves a la butxaca, cregueren inútil tot esforç, al que la temperatura no convidava pas gaire.

(Passa a la pàg. 2)

No és gallardia és covardia

El F. C. Barcelona multa amb 10.000 pessetes per la Federació Espanyola

En un document que té perfecta forma casernària, arrodonit amb certs ribets de legislació pedantesca, el "Comité Nacional" ha imposat una multa de deu mil pessetes al F. C. Barcelona, perquè aquest Club va disposar dels jugadors Piera i Samitier el dia del partit de París i que com tothom sap, després de "partir-se el pecho" els jugadors espanyols, va acabar amb una sorollosa derrota de l'equip francès.

En canvi, el fet que el diumenge següent a Bolonya es fes un paper ridícul per la tosuderia dels seleccionadors, junt amb els escarafalls dels que vuit dies abans s'havien partit el pit, els ronyons i tot el que calla, això, repetim, no ha pas estat suficient al llamat "Comité Nacional" perquè estudiés el cas.

En llegir el document vergonyós amb què es pretén justificar aquest abus de poder, es veu que els mateixos del Comité no troben un sol argument de pes per a justificar només una mica l'absurditat de la seva sanció.

Més valia que amb tota franquesa haguessin dit la veritat; l'única amb la qual hom hauria transigit, perquè com més clars, més amics.

Es tractava del Barcelona i de donar parcialment satisfacció a les fúries que se senten desenfrenades de tots els cantons contra l'esmentat Club; pel seu nom, pel seu historial i pel que potser ells es pensen que representa.

L'actitud del flamant Comité Nacional, més que de gallardia és d'una covardia manifesta. Espanant per l'ofensiva que va desencadenar-se des de París i des de Madrid, ha cregut que havia de fer alguna cosa per a satisfer les baixes passions que arran del fet de referència van posar-se novament de relleu contra el Barcelona.

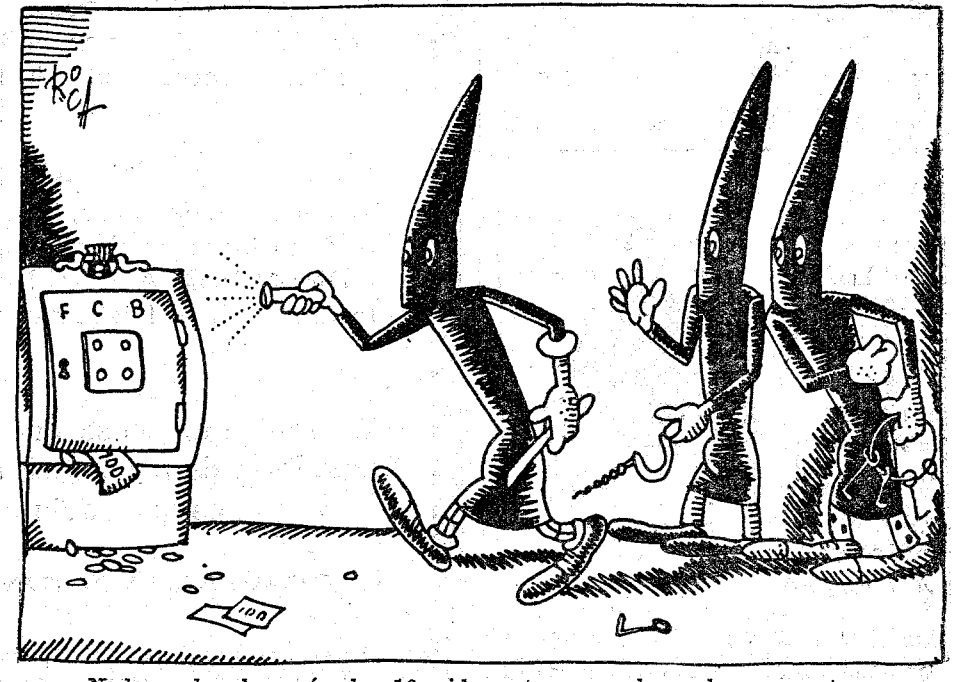
I no ha volgut en comparació a l'Assemblea que ha d'iniciar-se avui que damunt d'ell pesés ni l'ombra del pecat d'ésser massa complaent amb aquells elements que a l'altra banda de l'Ebre gaudixen de tan sinceres simpaties, a jutjar per les constants proves que en reben així que es presenta ocasió de demostrar-ho.

La nova atzagaiada del "Comité Nacional" ha d'acabar-se per força. El "Barcelona" ha de pagar i callar. Després de tot, hom avui ja comença a estar-hi habituat a callar i totes les protestes, ultra superflues, portarien segurament a comentar-les que no afavoririen gaire la unió de la família (?) futbolística.

ret. Jo ja sé el què és ésser persona manada; però, vaja, hi ha coses que... No sé pas com anirà això d'aquesta plaça que hem de donar, havent passat això.

—Això no interessa al públic, sap. Es règim interior del Club... I aquestes deu mil pessetes?

—Aquestes deu mil pessetes les pagaré jo personalment, perquè ja que he acceptat ja

—Nada, nada; de aquí salen 10 mil pesetas como dos y dos son cuatro.

SEMPRE NOVETATS
PER A SENYORA I SENYOR

Panyeria Pérez

Hospital, 15 i 17

responsabilitat dels fets vull carregar amb les conseqüències. I em sap greu que la multa no hagi estat de 50 mil, per pagar-les encara més de gust. Ja em penso que de seguida hi haurà iniciatives per pagar les 10 mil sense que se'n senti la caixa del Club: hi haurà qui proposarà fer un partit entre el Barcelona i una selecció catalana per pagar la multa i donar la resta als pobres; hi haurà qui proposarà obrir una subscripció de pessetes entre els onze mil i els diners que sobrin dedicar-los a extingir la cuca que torna a fer de les seves amb l'herba. Però, res; les 10 mil les pago jo i no se'n parla més.

—Es un gest que enterrirà els socis, i al qual sabran correspondre dignament. Vostè,

Acadèmia COTS - Arcs, 10 COMERÇ i IDIOMES

per aquest fet, es mereix que li posin de seguida el bust, però no a la tribuna com el senyor Gamper. A les grades, com a president popular.

—Miri, girem full, Jo sóc un home modest. Quan faig algun gest de filantropia amb la mà dreta, no vull que l'esquerra se'n sabent.

—Es una virtut que l'honora.

—Fugi, fugi. No em plauen els elogis. Miri, ja passem per Sans; ara acaba de passar el Sr. Guixà.

—Si, no podem badar. Cal prendre les mesures.

—Sobretot, li recomano molta discreció en tot el que li he dit.

—I ara, Que es pensa que l'hagi de comprometre?

—Ja sé que vostè em deixarà en bon lloc...

I el tren xiula, relenteix, i es para. Som al Passeig de Gràcia. A l'andèn hi ha sis periodistes esportius que fan uns ulls com

MITIONS

Roberto

DEU RALETS BEN GASTATS

mes taronges... Ens tapem un xic amb l'ala del barret per tal de passar despercebuts i sortir al carrer.

Ens fereix l'oida la cantarella de un cego: —De la Rambla de las Flores, un cap y cua. ¿Quién quiere diez mil pesetas?

—Ves per on—pensem—la cosa es podria arranjat comprant un dècim. I Don Arcadio no hi deu haver atinat.—Retrocedim, cerquem... ai las, ja era tard. Don Arcadio havia desaparegut i el carrer de Claris és tot ple de moços de corda.

August Berenguer

REMARKS

Ve de la pàgina anterior

nier, que va jugar sense que se li mogués un pèl del seu magnífic pentinat; Rovira, agent de canvi i borsa, que va jugar a la baixa; Góngora (no el del centenari que ara s'escan), malgrat els seus 100 quilos; Torres, que, jove i tot, s'ha xeteranitzat per allò del "digue'm amb qui vas"; i Moles, que darrera del jugar a pala no és estrany que s'hagi desentrenat de fer anar l'"stick".

Dinen si Paulino Uzcudun s'ha de casar amb Conxita Piquer.

Matrimoni d'estrelles, doncs.

Ara, que al cap d'un quant temps, aquella frase dels astrònoms de les distàncies interestelars troba una exacta adaptació.

Al Velòdrom de Sans, s'annuncià una prima oferta pel president de la Secció Ciclista d'un club esportiu que té fama de ric. En sentir que només era de 10 pessetes, el públic va increpar el generós donant amb mots com "tronat, pe-lat, pobre, etc.", etc.

La bronca devia fer el seu efecte, perquè el mateix senyor va tornar a oferir una prima, i aquesta vegada de 25 pessetes.

El match Vinez-Rayó malgrat haver estat signat i formalitzat amb tots els ets i uts, topa amb certes dificultats, car els organitzadors s'han adonat que si en Rayó venç en Vinez serà campió d'Europa sense ésser-ho d'Espanya.

Els vostres colls sempre Elegants i sense arrugues

Venda a totes les camiseries

Preu: dos rals

A l'engròs:

P. PASTELLS

Rambla Catalunya, 118 / Barcelona

Creiem que no val la pena d'amoinar-s'hi massa. A la boxa com al teatre tutto è convenzionale.

Reyes, l'àrbitre de boxa, va cometre alguns lapsus mentre arbitrava el match Arnau-Marco i la Federació Catalana li va imposar un mes de suspensió, cosa que tohom trobà molt lògica.

Però en Reyes va voler discutir el costig i llavors la Federació, trobant incorrectes els termes en què s'expressa l'esmentat, li augmentà la suspensió a un any.

Sempre ho veurem així: manquen contra l'esport i us serà aplicat un càstig lleu; però no ho fessiu pas contra les persones, sovint incapaces, que el menen, car llavors, de Deu vos vingui el remei!

A les Sis Hores de Sans, l'altra nit, el Gallo va anar-hi d'espectador. Així que va ésser descobert, fou víctima de l'atenció del públic, qui li tributà efusives ovacions. Foren ofertes primes Gallo, els corredors li brindaren sprints com ell brinda toros. Hom volia fer-li donar una volta d'honor, però havent-la de fer en bicicleta, el "diestro" no pogué per no haver-hi pujat mai. Llavors, els corredors francesos i italians varen demanar que toregés. En Ramon Torres buscava En Guixà, cap de l'Escorxador, perquè els proporcionés almenys una vedella, però En Guixà ja era al llit perquè s'havia de llevar a les set per anar a jugar a futbol a Badalona.

Un redactor del "Mundo", publicació que sembla voler augmentar les seves seccions amb la de Tauromàquia, va fer un interviu al Gallo, que esperem llegir un dia d'aquests.

Ahir a la tarda, els "aficionados" van trobar que l'esmentat matador ho feia molt malament i ho atribuïen, amb aquella superstició característica, a la influència malefica del periodisme esportiu.

Policlínica LA CREU CARRER DE SANT PAU, 40

QUARANTENAMENT RÀPID DE LES MALALTIES SECRETES

Els Campionats peninsulars...

Ve de la pàgina anterior

La brillant gesta que cal consignar en lloc preferent, és la d'En Miquel en batre els records peninsulars dels 800 metres i 1.500 metres, la primera de les quals proves d'una manera brillantíssima, ja que el temps de 2 minuts 3/5 és ben internacional. La constuència i ferma voluntat de l'atleta català s'ha vist coronada ara amb aquests dos grans èxits, que representen el fet de batre els dos records peninsulars.

Si hem d'assenyalar quelcom brillant en els nostres contrincants després de consignar la decepció que ens causà la minsa pun-

Acadèmia COTS - Arcs, 10 COMERÇ i IDIOMES

tuació de Castella, el pobre lloc que obtingué Guipúzcoa, del qual en resulta favoreceda, en canvi, per a classificar-se brillantment Viscàia, hem de parlar-nos per a assenyalar la gesta del viscaí Lorente en batre el record peninsular dels 100 metres llisos, amb la marca de 10 4/5, constituint la revelació d'aquests campionats, ja que gairebé hom desconeixia a aquest excelent sprinter viscaí que vingué a trencar el fil de seguides victòries que Ordóñez obtenia en aquesta especialitat. Aquest nou record, no pogué ésser homologat a causa del vent favorable que en córrer-se aquesta prova feia. Hom recordaria que en temps no molt

FÀBRQUES DE PARAIGÜES I OMBREL·LES

Pius Rubert Laporta

66, Ronda de Sant Antoni, 66

CARTERES-BOLSOS-VENTALLS-BASTONS
ESTOIGS PROPIS PER A REGAL

lliunyà l'Ordóñez també logrà aquesta marca i per les mateixes causes no s'homologà. Serà per deixar tranquil a En Mendizábal!

En Mateu, el voluntariós atleta badaloní, es quedà sense record dels 400 taques, ja que amb el temps de 60" 3/5 li arrepassà Emaldi, no podent fer més que un tercer lloc i encara amb temps no massa brillant.

En els relleus, els nostres equips no tingueren tampoc una actuació massa brillant, encara que potser és de creure que no essent tan necessari llur esforç per a la puntuació final, el seu esforç no fós el màxim. Amb tot, però, una de les seves principals causes fou la deficient entrega del relleu, per qual cosa perderen força terreny.

El cop sensacional en aquestes curses el donà Viscàia al vèncer en totes dues i batre en elles els records peninsulars. Amb tot, per no ésser menys, els nostres, en els 400 X4 bateren el record de Catalunya amb el temps de 3'37" 2/5, formant l'equip Miquel, Cunyat, Muntané i Garcia.

Catalunya ha triomfat amb una ventatge de sis punts sobre Viscàia, classificada en segon lloc. La gesta dels nostres homes no me més rodonament complet.

podia ésser més brillant i el nostre optimisme Teniem motius sobrats per creure-ho així i l'última de que el temps fos tan calmos, ja que qui sap si els nostres, en les proves de fons, s'haguessin pogut classificar millor.

Un altre record peninsular cal assenyalar i és el que logrà En Brú en el llançament del javelant, aconseguint la marca de 52 metres 87 cm., però tampoc pogué ésser homologat a causa del vent.

Acadèmia COTS - Arcs, 10 COMERÇ i IDIOMES

I que en feren d'estralls la calor i el vent! La feina portada a cap pels nous dirigents de la nostra Federació, sembla, doncs, després d'aquesta rodona victòria, que hagi donat bon resultat, i cal que tots, tots en general, ens apremem per continuar-la i procurar que la superioritat demostrada en aquesta ocasió la mantinguem molt temps.

J. M. S.

COM ES DESENTROTLLAREN LES PROVES FINALS.

El disabte i baix un sol canicular es celebraren les primeres eliminatòries i les finals dels 10.000 m. i 800 metres.

La primera donà la següent classificació: Peja (Viscaia), 34 m. 12 s. 2 quints, Ramon (Castella), 34 m. 21 s. 2 quints i Ramon (Catalunya), 35 m. 4 s.

En Tapiés es retirà a causa d'un esforç fet en voler seguir a En Peja i que per la calor es veié impotent d'aguantar. En els 800 metres en Miquel es classificà primer ja després de les primeres voltes i molt ben lluitat per Ferrando es permeté batre el record peninsular amb el temps de 2 m. 3 quints.

Ruiz (Guipúzcoa) es classificà segon amb 2 m. 4 s. 3 quints i tercer Ferrando amb 2 m. 5 s. 3 quints.

La segona sessió o sigui la d'ahir al matí, es féu davant de nombros públic, que acudí desitjós de presenciar la gran lluita que s'havia de desentrotllar entre Catalunya i Viscàia.

En disputà primer la prova del llançament del martell, que donà la següent classificació amb marques no gaire brillants.

1. Alacorta (Guipúzcoa), 33'11 metres; 2. Llorens (Catalunya), 32'11; i 3. Tugàs (Catalunya), amb 31'93 metres.

En aquestes proves es desentrotllaren de la següent manera:

110 metres tanques. Primer, Roca (Catalunya), 17 s. 3 quints; segon, Asegurado, 17 s. 4 quints (Guipúzcoa), i tercer, Cernuda (Castella), 5.000 metres.

Primer, Oyarbide (Viscaia), 16 m. 7 s. 3 quints; segon, Peja (Viscaia), 16 m. 10 s. i tercer, Palau (Catalunya), 16 m. 19 s. 4 quints.

En aquesta cursa retirat en Marimon quedà sol En Palau dels nostres, que no pogué resistir el dur sprint final de Oyarbide ben ajudat per Peja.

Salts d'altura. Primer, Olivella 1'65 (Catalunya); segon, Llorca (Catalunya), 1'60; tercer, Gómez Acoba (Castella), 1'50.

El mal estat del terreny féu inútil tot esforç dels nostres en millorar la marca.

100 metres llisos.

Primer, Lorente (Viscaia), 10 s. 4 quints; segon, Lorente (Guipúzcoa), 11 s., i tercer Ordóñez (Guipúzcoa).

El fort vent que féu en aquesta prova impassibilitat d'homologar el record que Lorente, la revelació d'aquest campionat baté.

Salts de llargada.

Primer, Urtubi (Viscaia), 6'33; segon, Margu, 6'30 metres (Viscaia); tercer, Lacruz (Castella), 6'25 metres.

En Roca, que no es classificà, saltà a 5'98 metres.

400 metres tanques. Primer, Emaldi (Viscaia), 60 s. 3 quints; Segurado (Guipúzcoa), 61 s. 4 quints, i tercer, Mateu (Catalunya), 62 s.

Relleus 4 per 100.

Primer, Viscàia, 46 s.; segon, Guipúzcoa, 46 s. 3 quints, i tercer Catalunya.

Fins aquí foren les proves celebrades ahir al matí, en les que moltes proves es transformaren en final per falta de concursants, ja que molts es retiraren per causa del temps.

Ahir a la tarda es disputaren les últimes proves que donaren els següents resultats:

Llançament del disc.

Primer Izaguirre, (Guipúzcoa), 32'84 metres; Aizpitarte (Viscaia), 32'52 metres; i tercer Llorens (Catalunya), 30'49 metres.

200 metres.

Primer, Ordóñez (Guipúzcoa), 23 s. 3 quints; segon Lorente (Viscaia), 23 s. 3

GINNÁS

Emili Tiberghien

Ex Professor de les Escoles de París

CULTURA FÍSICA

310, Diputació 57, Girona

quints, i tercer, Pauls (Catalunya), 24 segons i quint.

Les marques d'aquesta prova, com es pot veure han estat ben bones i més la del nostre representant, del qual certament esperavem millor temps.

400 metres.

Primer, Durà (Guipúzcoa), 52 s. 4 quints; segon, Larrabeiti (Viscaia), 52 s. 4 quints; i tercer, Muntaner (Catalunya), 54 s. Garcia, també de Catalunya.

Una vegada més En Muntaner bat el record català.

En Durà en un gran esforç final pogué arrebatrar el primer lloc que portava en Larrabeiti i arribar amb uns 4 metres d'avantatge.

Llançament de la javelina.

Primer, Brú (Catalunya), 52'87 metres; Castroviejo (Castella), 48'88; i Martínez (Castella).

Salts amb perxa.

Primer Cull (Catalunya), 3'30 metres; segon, Mateu (Catalunya), 3 metres, i tercer, Gossizina, (Viscaia), 2'90 metres.

En Cull intentà varis cops batre el record que el mateix detenta, no aconseguint-ho, però en cap ocasió. Amb tot, però, els seus intents agradaren força, per qual cosa s'endugué moltes ovacions.

1.500 metres.

Primer, Miquel (Catalunya), 4 m. 13 s. 1 quint; segon, Ferrando (Catalunya), 4 m. 16 s. 1 quint, i tercer Ruiz (Guipúzcoa).

En aquesta prova en Miquel baté el record peninsular de la distància que defensava En Palau. La lluita sostinguda amb aquest fou brillant més En Palau fatigadíssim es tingué que retirar cap a les últimes voltes.

Triple salt.

Aospi (Viscaia), 13'265 metres; segon Olivella (Catalunya), 13'095 metres; i tercer Huguet (Catalunya), 12'36.

Com es pot veure la marca del flamant recordman català no fou tan brillant com la que obtingué a Tarragona fa pocs dies.

4 per 400 metres.

Primer, Viscàia, 3 m. 26 s. 4 quints; segon, Catalunya, 3 m. 37 s. 2 quints, i tercer Guipúzcoa.

Viscaia baté el record peninsular que l'any passat establí el nostre equip i aquest baté el de Catalunya.

Després d'aquestes proves la classificació quedà establerta així:

Primer: Catalunya, 40 punts.

Segon: Viscàia, 34 punts.

Tercer: Guipúzcoa, 32 punts.

Quart: Castella, 8 punts.

L'esforç que en la lluita posaren tots els atletes feren més pasadors aquestes jornades d'atletisme que la forta calor volgué deslluir.

A CATALUNYA SE L'HI ADJUDICA EL CAMPIONAT DE CROSS QUE ES CELEBRA A VALENCIA

Al vespre en l'Assemblea que després de tots els campionats es celebrà s'acordà vist el fall de la F. Internacional otorgar el Campionat peninsular de Cross de 1927 disputat a València, a Catalunya, tota vegada que es consideren que en Carres no podria puntuar i per tant menys destorbant la classificació d'una Federació.

Felicitem-nos, encara que tard, d'aquest nou triomf.

FERRER

MITIONS

Roberto

DEU RALETS BEN GASTATS

LLET CONDENSADA

"El Niño"

MARCA NACIONAL

La LLET CONDENSADA MARCA "EL NIÑO", amb tota la seva crema, és la darrera paraula de la ciència en matèria de fabricació de llet condensada. Es elaborada segons els més moderns procediments científics, com correspon a una fàbrica acabada d'instal·lar, la darrera que s'ha muntat a Espanya.

Fugint d'antiquats procediments, la LLET CONDENSADA MARCA "EL NIÑO", reuneix tota mena de garanties, i per això s'està guanyant el favor del públic, que li atorga totes les preferències sobre els altres productes similars existents al mercat. La «SOCIEDAD LECHERA MONTAÑESA, A. E.», Plaça de Catalunya, 17, BARCELONA, tindrà molt de gust a enviar a tothom qui ho sol·liciti, mostres i opuscles gratis sobre la Lactància moderna i atencions que s'han de tenir amb els nens

Es regalarà, sense que calgui enviar etiquetes, un obrellau de l'alumini i una tapadora, darrer model, del mateix metall. Aquest obsequi serà lliurat a totes les persones que hagin pres part en el concurs que s'està celebrant actualment

«SOCIEDAD LECHERA MONTAÑESA, A. E.», 5.000.000 DE PESSETES DE CAPITAL TOTALMENT NACIONAL

Al Velòdrom de Sans

Les dues reunions han constituït un innegable èxit

Els belgues Rielens-Josseret es destacaren magníficament

Continua l'activitat ciclista al Velòdrom de Sans, on aquesta vegada s'hi han celebrat dues reunions internacionals, amb la participació dels formidables pistards belgues Rielens-Josseret. El primer d'aquests es va mostrar ésser un ciclista excepcional, car tant en proves de fons com en les de velocitat va guanyar la volta que portava perduda, amb l'ajut intel·ligent del seu company Josseret. Val a dir que un accident en mal hora vingut va afavorir el triomf dels belgues. Senon va sofrir una caiguda que hauria pogut ésser de fortes conseqüències, obligant-lo a retirar-se quan anava al cap de la classificació amb una volta d'avantatge.

La cursa, ja de sí bastant ensopida, va perdre alavets tot l'interès per la neta superioritat dels belgues, que vengueren per un marge molt elevat de punts.

Rielens va guanyar la primera a la memòria de Bottechia, en un sprint de gran envergadura, semblant que el record del malaurat corredor l'esperonava per mostrar la seva classe.

Dels nostres els millors foren l'equip Bachero-Senon. L'equip de la temeritat i l'entusiasme, com podrà anomenar-se'l. A les tres hores de cursa doblaren una volta a la resta, marxant al cap de la classificació amb 394 voltes de recorregut i 19 punts. Al mateix temps, el quart sprint Senon, N. Torres, Tresserres i Guenon, havent de retirar-se Senon lesionat. Per aquest motiu Bachero tingué de córrer amb intervals de 10 minuts. Aquest handicap a favor dels belgues, que després del tretzè sprint recuperaren la seva volta.

Espanyol, J. Cebrian-Farré, Llorens i Fargues no van fer una bona cursa.

La classificació final s'establí com següent:

Primers: Rielens-Josseret, amb 770 voltes i 65 punts.

Segons: Bachero-Senon, amb 770 voltes i 19 punts.

Tercers: Espanyol-J. Cebrian, a 2 voltes amb 98 punts.

Quarts: A. Torres-V. Cebrian, a 2 voltes amb 94 punts.

Cinquens: Pons-Albinyana, a 2 voltes amb 71 punts.

Sisens: Fargues-Tresserres, a 2 voltes amb 24 punts.

Setens: Craet-Mazginsky, a 2 voltes amb 15 punts.

Vuitens: Regnier-Llorens, a 2 voltes amb 14 punts.

A la temeritat de la cursa va observar-se un minut de silenci en recordança de l'italià Bottechia, ofu un moment de pietosa emoció.

El xoc entre els equips estranger i peninsular en un match "Omnium" que va començar amb el respecte resultà una prova ben pal·lissa de la superioritat dels corredors estrangers. Especialment en el match de velocitat llur gran forma s'imposà categòricament per 18 voltes a 7 de 25 proves disputades. El lector ja es farà càrrec del trist paper que els corredors d'aquí feren, excepte el de l'Espanyol, que es mostrà en gran forma.

Rielens, el famós belga, acabà de delectar al públic amb les seves proeses. Fou el millor corredor dels deu que componien els equips. Els demés estrangers, que eren Vay, Rizzetto, Josseret i Regnier, també contribuïren a aquest rotund triomf. Regnier, encara que ja veterà del pedal, es defensà bé i acumulà els seus punts. Va guanyar a Cebrian-Ferré, Torres i Pons.

L'equip peninsular el formaven Espanyol, Llorens, Pons, Torres i Cebrian-Ferré. L'únic que pogué plaçar cara als estrangers fou l'Espanyol, que, apart de repetir el millor temps (12 segons 2 quints), guanyà quatre de les set victòries i perdé amb Rielens per no agafar bé la corda a la sortida del darrer viratge.

L'actuació dels nostres fou quelcom migrada i netament inferior, pesi a la joventut, que la dels estrangers. Qui sab si Senon hagués corregut amb el seu noble entusiasme... La prova de persecució a l'italiana anà molt anivellada. La formació dels equips i ordre de colocació fou el següent:

Estrangers: Regnier, Josseret, Vay, Rizzetto i Rielens.

Peninsular: Cebrian-Ferré, Torres, Llorens, Pons i Espanyol.

A cada dues voltes els corredors s'anaven eliminant seguint l'ordre establert, quedant al final Rielens i Espanyol, que a tot tren rodaren dues voltes, aconseguint Espanyol una avantatge de dos metres sobre el belga.

Aquest esforç personal valgué el triomf per a l'equip peninsular i de passada mostrà la classe internacional de l'Espanyol.

La distància recorreguda fou de 2780 metres i els temps 3 minuts 20 segons i 11 quints.

El match anava igualat, ja que cada equip comptava amb un triomf. Per això al anunciar la cursa de 50 voltes amb sprints cada 20 voltes l'expectació va créixer per anar a la decisiva.

Prengueren la sortida els 10 corredors esmentats i el primer sprint fou guanyat per l'Espanyol. El segon fou per Llorens, però com que els estrangers s'havien classificat en els llocs intermitents la puntuació a meitat de la cursa era igualada a 11 punts.

El tercer sprint va guanyar-lo Rielens en forma magnífica per dos llargs i a continuació Rielens i Espanyol escaparen a un tren vivíssim, rellevant-se mútuament. Els corredors restant continuaren al tren de cursa i sense fer res per atrapar-los. Poc abans del 4 i darrer sprint els dos fugitius quasi se doblaren a l'escamot. Rielens que anava resagat s'ajuntà a Rizzetto i al disputar-se el sprint l'arrossegà no podent Espanyol per l'esforç realitzat donar la batalla.

Aquest fou l'error de l'Espanyol, que ens costà el triomf. Si hagués limitat el seu esforç amb vistes a mantenir-se fresc per al darrer sprint, i mantenir l'avantatge a 3 quarts de volta hauria sigut possible que s'hagués atribuït el triomf.

Rizzetto li va anar bé que Rielens l'ajudés. Amb l'experiència d'aquest i la joventut d'aquell s'adjudicaren el match "Omnium".

Heus aquí la puntuació final:

1. Rizzetto, itàlia, 11 punts. Recorregut, 20 km. 560 metres, en 35 m. 50 s.

2. Espanyol, 9 punts.

3. Llorens, 6 punts.

4. Vay, 5 punts.

5. Cebrian-Ferré, 3 punts.

6. Josseret, 2 punts.

7. Rielens, 2 punts, a una volta.

8. Torres, a una volta.

Puntuació per equips: Peninsular, 18 punts; estranger, 18 punts. Aquest empat va desfer-se, concedint la victòria a l'equip estranger per ésser Rizzetto el primer classificat.

De la final del Campionat peninsular de velocitat

La nota de la U. V. E., soluciona el conflicte transitoriament en voler repetir la prova

El dimarts de la setmana passada va publicar la premsa una llarga nota de la U. V. E. amb el fall que la Comissió Esportiva de l'esmentat organisme dictava a conseqüència dels fets ocorreguts al velòdrom de Vallgòria arran de disputar-s'hi la final del campionat peninsular de velocitat.

Per creure que el llarg document ja és del domini públic ens abstenim de reproduir-lo. Sols remarcarem que el fall s'ha acordat sense posseir els antecedents precisos que es necessitaven. Així ho donà a comprendre la U. V. E. declarant l'acord de repetir la prova es pren "com a conseqüència de estos datos incompletos". Es refereix a l'informe ampli que el Jurat de la cursa va remetre a petició de la Comissió Esportiva; en l'informe del consell de València de la U. V. E., a les protestes dels tres corredors finalistes i a informes particulars junt amb alguns gràfics del lloc de l'accident.

Tots aquests elements, que havien de condicionar a l'acció de justícia del més alt organisme ciclista no han pas portat la llum que se'ls demanava. Especialment el consell de València i el Jurat que promogué el conflicte. Aquest darrer no sols no ha remès el gràfic que se li demanà, sinó que ha dit "que no hi ha lugar a estudiar si Espanyol pasó a Llorens per la dreta o per la esquerra o si fou Llorens el que pasó a Espanyol". Es a dir, s'ha negat a reportar l'únic element de justícia que podia aclarir la legalitat o la il·legalitat de la suposada maniobra de l'Espanyol.

Quant al representant de la U. V. E., a València s'ha escudat en la comoditat posada "de la distància que le separaba del lugar del accidente" i per tant el seu informe autoritzat no pot tenir la precisió que requereix.

Amb aquests antecedents tan migrats, forçosament la U. V. E. s'ha vist obligada a dictar una solució contemporitzadora que no

Per a vestir elegant heu de comprar a la PANYERIA PEREZ

Hospital, 15 i 17

Cal oblidar a Barbens i embalar-se per a Vinez-Rayó...

—He agraïtat? Quina impressió he produït? Hem pensat que hauria pogut vèncer per fora de combat, però he decidit afuixar una mica a fi de no desil·lusionar el públic respecte de les possibilitats de Cola. Ho he fet bé? Jo crec que el públic no es pot queixar; he fet tot el que m'ha semblat que calia per complaure'l.

Heus ací les preocupacions de Llucià Vinez després del seu match amb Cola. Un home que ha lluitat tota la seva vida amb la impopularitat, és just que després d'un match davant d'un públic al qual abordava per primera vegada no es preocupi de la seva boxa ni de la seva forma, sinó de quina és la impressió que amb elles ha aconseguit produir en el públic. Heus ací, doncs, com l'espectacle desvirtua l'esport. Com esport i espectacle són idees que rarament s'avenen. Boxador professional, Vinez, és lícit que es preocupi d'agradar. Però ja no ho és tant que en l'esport espectacular l'atracció que un boxador pugui exercir en la massa anònima del públic pugui prevaldre per damunt de la vàlua real de la seva performance.

Tinguérem, dissabte va fer vuit dies, dos combats de boxa ben interessants. En un, Vinez va posar en joc el seu títol de campió d'Europa del pes lleuger davant Tomàs Cola i aconseguí, en vèncer el seu adversari, conservar el títol. En l'altre, Antoni Ruiz, campió d'Europa del pes ploma, en matx no vàlid per al campionat, fou batut pel nostre compatriota Ramon Barbens, l'únic boxador europeu que pot, a hores d'ara, fer valdre els seus drets al campionat, ens donaria aquesta satisfacció ben legítima. Però quan ens pensàvem que les activitats dels empresaris, dels que dirigeixen, o han de dirigir, la boxa anaven a orientar-se en

escou gaire a l'organisme suprem del ciclisme i que encara un mal precedent per possibles conflictes que en el futur puguin presentar-se.

Donada la indiscutible autoritat de la Unió Velocipedica Espanyola, el fall d'aquest any no ens deixa l'opció d'un cop aquesta un conflicte que sols la parcialitat del jurat ha promogut. La U. V. E. havia de requerir formalment al Jurat la remesa d'un complex i satisfactori aclariment dels fets succeïts i no acceptar raons que tendeixin a amagar la veritat.

Tot això dona la impressió que a València s'ha escamotejat el títol de campió a l'Espanyol, que fou el primer d'arribar a la meta. Si abans teníem indicis que això ho donaven a comprendre, ara en tenim la convicció plena. I el que és deplorable és que la U. V. E. s'ha deixat convèncer pel joc poc net dels seus representants a València.

Som els primers en fer-nos càrrec de les enormes dificultats que a la U. V. E. se li presenten en haver de resoldre conflictes que estan al marge de l'esport. Però perquè volem que l'organisme suprem del ciclisme peninsular estigui investit de la màxima i indiscutible autoritat ens donem s'avngui a prendre resolucions transatòries.

Aquest afer creiem que no està clos del tot. A part de possibles contingències manca el judici que la U. V. E. haurà tret de l'actuació del Jurat de la cursa, durant els tràmits que s'han guanyat per a cercar la solució. A part que encara subsisteix la seva complicitat en la proclamació arbitrària de Llorens per al títol de campió. Tot això creiem que la U. V. E. també ha d'aclarir-ho.

FABERT

Demà a la nit al Velòdrom de Sans

Dimarts que ve, revellat de Sant Pere, hi haurà a Sans una gran prova darrera moto, entre l'italià Vay, el millor stayer que ens ha visitat i Ali-Nefati, el tunisenc vencedor d'Algèria i Vallet fa pocs setmanes.

La distància establerta és de 50 quilòmetres en dues mànigues de 25 quilòmetres. Ali-Nefati anirà entrenat per Faura i Vay entrenat per Rubio.

L'Itàlia arriba segon en el campionat del seu país de l'especialitat, corregut sobre la distància de 100 quilòmetres el dia 22 de juny. Donà la volta més ràpida a 81 quilòmetres per hora. Aquest segon lloc va guanyar-lo després d'una desgraciada avaria a la moto que l'entrenava.

Tenim, doncs, una reunió de gran emoció en perspectiva, en la qual no dubtem que Vay en sortirà vencedor... en el cas que la moto d'En Rpbio marxi a l'hora.

aquest sentit, ens trovem amb que hom deixa de banda Barbens i hom posa en planta un matx... Vinez-Rayó.

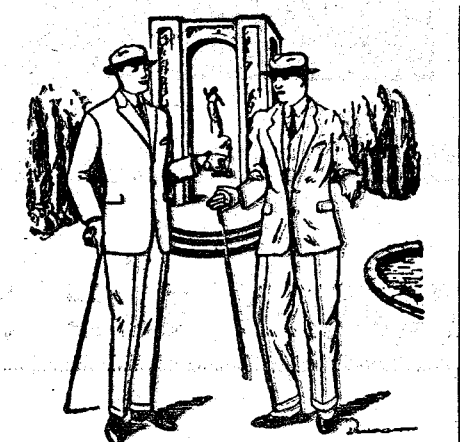
Què havia passat? No havia Barbens venut a Ruiz sense atenuants? No havia estat el seu triomf fruit de la seva intel·ligència?

Sí, però... Barbens no és atracció. A veure un matx Ruiz-Barbens per al campionat hi anirien els entesos, els vers aficiats. Per contra, a veure un matx Vinez-Rayó hi anirà totíem, els vers aficiats i els altres. És el punt de vista de l'empresari i és, també, per què no dir-ho? el punt de vista dels qui menen la boxa i de la premsa. Eir conseqüència, boycott a Barbens, ningú no en tornarà a parlar, la premsa li farà el buit. A continuació emblemem tots per Rayó-Vinez; trenta cinc mil francs de bossa al francès, el 15 per cent de la recaptació bruta a Rayó i amunt i crits! I després, què? Després anirem per un altra... Però presentim que els empresaris ens vindran amb que han perdut diners. Llavors, qui hi haurà guanyat? El públic? La boxa? No ho sabem entendre, car el públic haurà de pagar preus cars i a nosaltres no ens hi va ni ve res en que Rayó sigui campió, que no ho serà segons totes les probabilitats, ni en que Vinez conservi el seu títol, que és el més probable.

Però, ja ho hem dit, ara és qüestió d'embalar-se amb Rayó-Vinez i que cadascú trii el seu favorit ni més ni menys que a les curses de cavalls. Caldrà assabentar els que no estan massa al corrent que "el nostre" és Rayó el campió... de Sud Amèrica, car fa tres mesos que ha pres carta de naturalesa... a Madrid. Cal, doncs, que tots plegats fem vots pel triomf "del nostre".

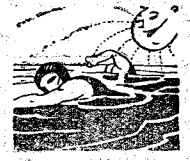
Vinez, que havia jurat una i mil vegades que Rayó no l'havia guanyat a Buenos Aires, que tot havia estat cosa del xovinisme dels jutges, que li havien robat la decisió, etc., etc., ara ha posat a tot els seus comentaris; qüestió de no desanimar el públic que, "com és natural", està pel sud-americà. "Ell estava una mica baix de forma, però Rayó el va vèncer amb totes les de la llei". I després, confidencialment: "crec que Rayó serà el futur campió dels lleugers".

Menestrant ningú no es recorda de Cola ni de Barbens. Per contra, els partidaris que té Ruiz a Barcelona, que no són pocs, protesten del fall del combat i asseguren que Ruiz és va veure constantment coaccionat per l'àrbitre i per l'actitud del públic incorrectíssim, asseguren, amb el campió d'Europa del pes ploma. La nostra impressió és que els esmentats s'equivoquen, que els cega la passió, que el boxador de Cuenca, volem dir de València, a Madrid hauria estat xialut i esbroncat sorollosament si el combat s'hagués fet allà. La premsa madrilenya, molt més moderada que els partidaris que té Ruiz a Barcelona, té perduts completament les esperances en Ruiz i no s'amaga pas de dir que hi ha en ell campió d'Europa per pocs dies. Aquesta ac-

QUE HO FA QUE A TU ET CAU EL TRAJÓ SEMPRE LLIB. QUE M'INTAT EL MEU DE NOU EN NOU QUEDA RIDICUL I DEFORMAT. ES QUE M'VEGUEIX EN LABORATÓ. JA ESTÀ EL SECRET EXPLICAT. 10. SALMERÓN. 101.

Nou President

Com si es tractés únicament d'un afer interior de Club, ningú no s'ha ocupat, parlant-ne, de la substitució que en el càrrec de President de la Federació Catalana, s'ha fet ara recentment. És clar que essent els Clubs els que ostenten els càrrecs, poden canviar el seu representant sempre que vulguin, sense que això tingui cap més importància esportiva externa que un canvi de nom. Però en el cas present la substitució d'En Joaquim Rosich per En Pau Gilbert a la Presidència de la F. C. N. A. fet pel C. N. Barcelona, en les actuals circumstàncies és un fet d'una transcendència prou important per a la nació, perquè no es deixi passar en silenci.

De la tasca d'En Rosich dintre de la Federació no n'hem de fer l'eloc; n'hi ha prou en tenir-la present per a saber que ha estat sempre i en tot moment, excel·lentíssima. Sabem el seu natural, poc amic que se l'incensin perquè li volgüem fer passar ara aquesta modesta. Remarcant que la seva condició s'ha inspirat constantment en l'amor i entusiasme que sent per la nació i en el veritable concepte que té de l'esport, sabem que li fem l'elogi que més ha de plaire-li i el més complet de la seva esplèndida tasca.

Es per això que trobem estrany un relleuament com aquest, sobretot no volem-se com no apareix un motiu fonamental que el justifiqui o millor dit encara, que el valori. Diversos deuen haver-n'hi, sens dubte, però els desobediencials de la gran majoria dels que s'han assabentat del canvi.

Però no profunditzem massa, i anem, que bé val la pena, a posar de lleu l'alta personalitat que dintre de la nostra nació és En Pau Gilbert, el nou president de la F. C. N. A. Som nosaltres per la nostra posició envers ell, els que podem fer-ne l'elogi més interessat de tots els que s'han publicat, i que per cert, han estat molts.

Totom sap els desvellements, els treballs, i sobretot els sacrificis, extraordinaris i ben correspostos—que ha fet aquests darrers anys en benefici de la nació. L'elegància ingènita, acompanyada de la més sincera bona fe, de tots els seus actes, han fet d'ell una de les personalitats més rellevants de la nació a casa nostra. Ara, poc a poc, el seu valor, va assolint els llocs preeminentes que li pertocuen. No podia ésser menys per qui, com ell, ha estat i és, l'orientador constant, el perillós d'una professió i longitud mal prou elogiada, l'apòstol de la nació esportiva i positius resultats dels quals hom pot comprovar, i en fi, el defensor per excel·lència del prestigi de la nació esportiva. La modestia, que és un altre tret del seu caràcter, li ha impedit, sens dubte, de parlar ell mateix, del diari estant, del seu nomenament. I això que només havien de saber-ho els que estan en la cosa!

La seva bona fe, mal posada en dubte per ningú, el té a cobert de tota manobra partidariata. Ara mateix estem segurs que la seva sinceritat en els procediments no li haurà permès d'acceptar el nou càrrec que li ha estat conferit, sinó, essent així la solució més elegant que podia trobar-se i la més honesta, hagués entelat l'actitud veritable que la unia amb el seu antecessor. Ell no ho hauria acceptat mai si no hagués estat tan fortament pressionat com ho ha estat.

Felicitem-lo, doncs, cordialment pel seu nou sacrifici i destiguem-li un gran èxit, lamentant-nos únicament que l'actuació dels càrrecs li faci perdre aquella intensitat de treball que dedicava a les tasques que li han donat fama. La de periodista seria la que ens sabia més greu que oblidés. Eren

titud farà fracassar sens dubte els plans d'un matx revenja a Madrid que porta de cap el menager del campió.

Però Ruiz té de boxar a Milà el pròxim dia 18 de juliol contra Quadriani que ha esdevingut ara campió d'Itàlia del pes ploma. A Itàlia ignorem segurament que Quadriani ha perdut més combats que no pas n'ha guanyat a Barcelona, però davant del matx ni que va fer amb Ruiz a Madrid hom vibra d'entusiasme a Itàlia davant de la perspectiva de que l'italià pugui guanyar el madrileny. Aquí, sabem més de què va, nosaltres que tenim un Barbens que ha desfet En Quadriani i que ha batut, ridiculitzant-lo, En Ruiz, preferim embalar-nos amb el matx Vinez-Rayó... Si En Rayó és campió d'Europa quina glòria per a la nostra boxa! Ara bé, que ho sigui En Quadriani o En Barbens tant se'ns en dona. Ja sabem que en altres països obren diferentment, però tampoc tenen la "pupila" que tenim nosaltres.

Barbens: Trieu un altre ofici o entorneu-se'n a Amèrica. Aquí perdeu el temps i si us obstineu en voler mantenir el vostre rang us faran fracassar, car tot pugna contra vós: empresaris, federació, públic i premsa.

Crítica

Cop de teatre: Pelissier abandona

Les primeres set etapes.—Tàctiques oportunistes.—Canvi a la sisena etapa.—Hector Martin i Le Drogo al davant.—El "maillot" groc a Martin.—El falliment de Moulet.—Jourdens i els seus isolats.—Els colls pireneics a la vista

Han estat cobertes, en el moment que escrivim aquests comentaris, set de les vint-i-quatre etapes que comporta el "Tour de France" i encara que els colls pireneics i alpins, els jutges de pau de la cursa segons l'expressió consagrada, no han pronunciat llur sentència, les ensenyances que hom ha pogut treure del pròleg de la cursa que acaba de quedar clos, són incalculables i molt riques en experiències. Impossibles, no obstant, pronunciar-se encara respecte de la bonesa de la nova fórmula "sortides separades", caldrà per això esperar el final de la cursa per veure quants l'acaben i quin és llur estat. De moment, el que es pot dir és que el "Tour de France" ha deixat d'ésser una plaserteria i que en les set etapes fins ara disputades hi hagut esport de debò i del més bell; s'han acabat les arribades de vuitanta corredors, a l'hora i els trens d'entrament que caracteritzaven els "tours" precedents; en les etapes cobertes s'han vorejat gairebé constantment els 30 quilòmetres de velocitat mitjana, dada ben eloqüent que per ella mateixa indica ben a les clares que és una lluita esportiva la que hi ha entaulada i no pas un simulacre com en tenia tot l'aire anys enrera.

La nova fórmula és, sens dubte, menys espectacular que la que hom emprà en els vint "tours" precedents; un espectador que conegui l'ordre de sortida, pot comprovar, relloge en mà, quin és l'equip que va al davant en un moment donat, però no es podrà mai fer càrrec de la marxa de la cursa en cada moment, baldament la segueixi a bord d'un automòbil. Els cronistes encarregats de seguir el "tour" han de lluitar, per raó de la nova fórmula, amb serioses dificultats per poder donar a llurs lectors una impressió del succeït en cada etapa, car ni ells mateixos poden fer-se càrrec objectivament del succeït en cada un dels grups que

es disputen el primer lloc. Però això no deu ésser considerat com un obstacle seriós a la nova fórmula de sortides escalonades, ja que en bona doctrina esportiva els resultats són els únics que poden ésser tinguts en compte i no cal negar que fins a la data han estat esplèndids.

La nova fórmula comporta, com ja vàrem dir, tàctiques diferents i és precisament a aquesta tasca que s'han lluitat en cos i ànima els directors esportius de cadascuna de les marques en competició. L'idea de mantenir el major nombre de corredors del grup que comanen a la davantera de la classificació general, ha fet cavilar molt els esmentats directors esportius i han motivat disposicions en el sentit de que el corredor detingut en el curs de l'etapa per rebentada de neumàtic o per altres causes, fós esperat pels seus coequipiers, però aquesta tàctica no ha donat sempre els bons resultats que hom n'esperava, car ha estat la causa de que devagades els bons corredors d'un equip fossin sacrificats als dolents, que han estat, és natural, els que més retards han experimentat durant llur cursa. Aquesta constatació ha fet tornar els directors esportius quelcom més oportunistes que al començament i que les tàctiques emprades fossin múltiples i adaptades a les circumstàncies per anar a parar, finalment, i quan la forma de cada participant al "tour" hagi parlat, a que tot l'equip sostingui a l'home que es trobi en millors condicions de vèncer en arribar al Parc dels Prínceps en l'etapa final de la volta.

Una considerable quantitat de ciclistes han estat eliminats durant les set primeres etapes, alguns d'ells havien estat considerats per la crítica com a possibles vencedors. Els totals dels corredors eliminats són 6, agrupats i 63, isolats. Total, 69.

Després d'haver-se col·locat a la davante-

ra de la classificació general al final de la

primera etapa i d'haver conservat el "maillot groc" del lider de la cursa durant les quatre etapes següents, l'abandonament que més impressió ha produït ha estat el de Francis Pelissier, l'únic ciclista francès que semblava amb més probabilitats de vèncer en la volta d'enguany. En realitat, Pelissier, molt brillant en començar la cursa, és va anar esfumant per manca de preparació durant les etapes que seguien en termes que durant la cinquena els seus companys d'equip l'hagueren d'arrossegar com qui diu, fins a la línia d'arribada. En aquestes condicions, a la sisena etapa va haver d'abandonar pocs quilòmetres abans del terme, com vençut que des d'aquell moment ja no fóra més que una nosa per als seus companys d'equip. Le Drogo passà a la sisena etapa a la davantera de la classificació general, però pels telegrams que tenim a la vista en escriure aquesta crònica, veiem que no ha pogut continuar en possessió del "jersei groc" del lider de la cursa, que ha passat al capdavant de la setena etapa a Héctor Martin, el brillantíssim poulain de la marca

EL CAMPIONAT DE LA TEMPORADA

el baten indiscutiblement els nostres ja famosos vestits

El segell de distintiva elegància dels nostres vestits, el bon gust i qualitat dels gèneres i el mètode dels preus, fa que vostè es decideixi a fer-se el vestit de la present temporada a

La Moda Inglesa

Plaça de Santa Anna, 25

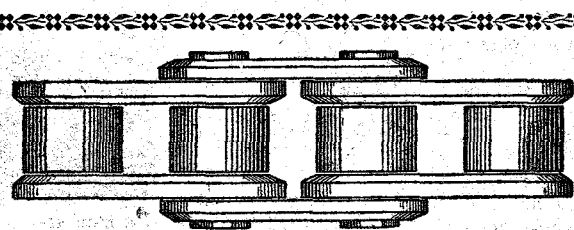
Novetats del país i estrangeres des de 150 ptes. vestit

Louvet, per una diferència d'uns 12 minuts, el que fa creure que Martin seguirà usufruït-lo durant les tres o quatre etapes que venen, per poc que sapiga administrar aquest guany sobre el seu seguidor immediat en la classificació general, que no és altre que Le Drogo, de l'equip "Dilecta". El darrer, que ocupa el segon lloc de l'esmentada classificació, és estacionant al final de la setena etapa per De Waele (Labor Alcyon) i per Frantz (Alcyon), que el segueixen a dos i sis minuts de distància. El cinquè lloc correspon a Reby (Alcyon) i el sisè a Decorte (Louvet), amb temps gairebé iguals, però 10 minuts distanciat de Frantz. Decorte (Louvet), Cuveller (Dilecta) segueixen encara més distanciat. La posició de Héctor Martin és, doncs, superba, i és de preveure que els seus companys d'equip l'aidaran tant com podran per que la conservi el mateix que els coequipiers de Le Drogo amb el seu company.

L'equip Alleluia ha palesat una marcada inferioritat respecte dels seus competidors. Desgrange a "L'Auto", pretén, segurament, per no desanimar els seus components, que aquest equip fa una cursa d'espera. Tant esperaran!

Passem ara a parlar dels "isolats" que Desgrange va batejar amb el nom de "touristes routiers" amb evident ironia per no emprar una altra paraula. Moulet, després de la primera etapa, es va col·locar a la davantera de la classificació general dels homes de la seva categoria, la seva cursa, en aquesta etapa i en les quatre següents, fou molt brillant, però després de la sisena etapa, Moulet, va perdre el seu lloc, ni més ni menys que Francis Pelissier, i el cedí a Jourdens, que és, sense discussió, un dels millors ciclistes del "Tour" d'enguany. Jourdens, que ha guanyat quatre etapes, ha estat un os dur de pelar i és segur que si no té contratemps anirà lluny. El pobre Moulet, a la sisena etapa, després de tants magnífics esforços, no tingué altre remei que passar a la cua de l'escamot; es va veure obligat a fer cent cinquanta quilòmetres tot sol i arribà al terme de l'etapa amb una hora larga de retard. La classificació general dels "isolats" comporta els següents avantatges de Jourdens: 10 minuts damunt Martinet, 15 minuts damunt Arnould, 18 minuts Diers, 19 minuts Menta, 22 minuts Touzard, 23 minuts Despontin i 33 minuts Ma-

Acadèmia COTS - Arcs, 10

**CADENES
COLUMBIA**
per a bicicletes,
motores, camions, etc.

Agent exclusiu: **E. Cortès Pascual** coris catalanes, 61-Barcelona

tan breus, tan concisos, tan suculets i en especial tan comprensibles els seus articles, que els enyorarem sempre!

M. B.

Campionats de Catalunya de Water-polo

La tercera jornada d'aquests Campionats ha estat la primera que s'ha posat a l'altura del que correntment i desgraciadament ve succeint cada any. Les incomparacions i suspensions és el que més abunda.

Es sensible que no es trobi un remei a aquest estat de coses que tan de mal fan al nostre esport. Però més sensible és encara el que no es busqui el remei. La Federació, de fa temps, sembla no amoinar-se gens ni mica per l'èxit que pugui obtenir els Campionats de Waterpolo que ella organitza. I és clar, els altres que han de fer, sinó admirar-s'hi.

1.ª CATEGORIA

Dos eren els partits anunciats i cap dels dos se celebrà. El del Barcelona A contra el Sabadell per haver sol·licitat aquest últim un canvi de dia, i el del Barcelona B amb el Barcelona C, per haver-se retirat del campionat el primer. Es dir, un gran dia per a les primeres categories.

2.ª CATEGORIA

C. N. Barcelona B venç per 5 a 0 al C. N. Mataró.—En compensació a la cessió de punts que féu diumenge passat l'equip del C. N. Barcelona B ha obtingut un ressò tant triomf, sobre el del C. N. Mataró. Els equips s'arreglaren així: Barcelona; Trigo III, Farré, Solà, Ferran, Asencio, Granicher i Parés; i Mataró: Roca, Coll, Julià, Majó I, Majó II, Cabot i Cuadrada, i fou arbitrat per En Baidés. De sortida, ja el Barcelona demostrà una major compenetració i un major valor individual. Les combinacions tenen una major precisió en aquests, que en els del Mataró. Com a resultat d'elles, vé el primer gol, el qual entrà molt bé En Parés. Continua presionant el Barcelona i veiem dos excel·lents gols d'En Granicher el segon sobretot d'una gran serenitat. Quan faltava poc per finir la primera part, l'àrbitre fa sortir de l'aigua a En Parés, i així, amb un home menys, també comença la segona. Els del Mataró, amb l'avantatge d'un jugador més, s'esforcen per marcar, però la defensa dels del Barcelona és perfecta, fins a l'extrem de permetre'ls-hi, per mitjà d'una arrencada ben portada d'En Ferran, entrar ells el quart gol que els havia de permetre ésser completos. Es En Parés el qui poc després tingué cura d'introduir el cinquè. Es dir que amb el resultat de 5 a 0 fineix l'encontre. Dels vencedors, no hem de fer cap distinció: tots jugaren

bé. Dels vençuts, poc entrenats, el millor En Majó I.

3.ª CATEGORIA

L'Arenys, com a costum ja en ell durant aquest campionat en el qual no ha jugat un sol partit, ahir també va cedir els punts al seu contrincant, que era l'equip del C. N. Atlètic A. Així mateix, l'equip del C. N. Barcelona C cedí els punts als seus companys de Club, que formen l'equip A.

En canvi, a Sabadell, es feren els dos partits assenyalats, constituint dos esclatants triomfs del Club local. En efecte:

C. N. Sabadell A venç per 10 a 1 a C. N. Barcelona B.—En qüestions d'esport mai es pot dir l'última paraula i pronosticar res. En comentar el resultat que obtingué fa dos diumenges al mateix Sabadell i contra el mateix equip, el format pels ex-infantis del Barcelona, diguérem que era una derrota. Avui ja no sabem com qualificar el resultat obtingut per l'altre equip. Deu a un! Ni siquerra podem intentar atenuar-ho amb la desavantatge de l'aigua dolça del Sabadell, fatal a tots els equips que hi van. El resultat, a part haver-ho fet malament tots, és degut a En Torras, qui després de la primera sortida, s'ofegava. Es pel seu cantó que van tenir tots els gols, alguns dels quals hauria pogut parar l'Arnó de no estar desempaïat i tenir un millor dia. Els del Sabadell, com sempre que juguen a casa, ho feren bé. Els components del Barcelona B, eren Arnó, Bretós, Guin, Fernández, Cerny, Vives i Torras, i els del Sabadell, Motlló, Duran, Torres, Cueto, Genescà, Grego i Mateu. Arbitrà bé Jiménez.

C. N. Sabadell B venç per 5 a 1 al C. N. Atlètic B.—Es evident que els equips del Sabadell tenen una gran avantatge jugant a la seva piscina. Nosaltres que hem vist a l'equip vencedor jugar a Barcelona, mai hauríem pogut creure que arribés a obtenir un domini tan complet i un resultat tan aclaparador sobre el B. de l'Atlètic. Són dos equips similars i d'un valor molt aproximat, que feia difícil predir qui guanyaria, però el domini es traduí en la diferència de 5 a 1. Es veu que era un gran dia el d'ahir per al Sabadell. Nostra més sincera felicitació, i ara a demostrar que no solament allí saben guanyar.

Club de Mr A. venç a Club de Mr B, per 3 a 2.—Malgrat ésser dos equips de Club els que lluitaren, fou molt competitiu el partit. Ho demostra a bastament el resultat.

FIXOLINA CANIGÓ
FIXA I CONSERVA EL CABELL

L'equip vencedor estava format per Salvadó, Lozano, Morer, Achon, Roca, Mananta i Rauret. Arbitrà bé Ubach.

Campionats de Catalunya de Natació

Dies 3 i 10 de juliol

Per al proper diumenge, 3 de juliol, a dos quarts d'onze del matí en punt, tindrà lloc el primer dia dels Campionats de Catalunya de Natació, que per encàrrec de la Federació organitza el C. N. Barcelona, en la seva piscina. Malgrat el celebrar-se tan a principi de temporada i més encara en una hora tan poc a propòsit per a que siguin un èxit esportiu i espectacular, sembla que per l'inscripció que hi ha de les primeres figures del nostre esport, tindrà força importància. Lamentem-nos només que la màxima manifestació de la nostra terra no se la vesteixi de tots aquells elements indispensables per a convertir-la en una grandíssima solemnitat.

El programa per al primer dia està combinat com segueix:

400 metres lliure (homes); 200 metres braça (homes); 100 metres lliure (dones); salts de palanca clàssics (homes); 100 metres esquena (homes); 800 metres, relleus 4x200 (homes); salts de trampolí (homes) i 200 metres relleus 4x50 estils (homes).

M. C. de C.

Gran Prova de Regularitat i Turisme

El "Moto Club de Catalunya" pot estar ben content de la gran prova de regularitat que ha tingut lloc aquests dies. Més d'una trentena d'inscrits, dels quals vint-i-cinc prengueren la sortida per fer el recorregut que comprenia:

Dia 24, primera etapa: Barcelona-Sort, 238'900 kms.; segona etapa: Sort-Lés, 92'300 quilòmetres.

Dia 25, tercera etapa: Bagnères-de-Luchon-Font-Romeu, 233'800 quilòmetres.

Dia 26, quarta etapa: Puigcerdà-Barcelona, 168'900 quilòmetres.

Com és natural en una prova tan llarga, que comprèn trajectes de tota mena, els incidents han estat nombrosos i molts corredors van arribar ahir al Moto Club amb penalitzacions, d'altres hagueren d'abandonar en el transcurs de la prova, i sembla, doncs, que la llista de màximes recompenses no serà pas molt llarga.

Com és costum en proves d'aquesta mena, on cal tenir en compte tal quantitat de dades de diversos controls, la classificació no és enllestida encara a l'hora d'entrar aquest número en màquina. Preferim, doncs, saber la classificació, que serà feta pública dintre poc, per tal de comentar degudament la prova amb què el Moto Club clou la temporada.

No ens resta sinó felicitar l'activa entitat per una prova tan important, tan recidiva.

FUTBOL

Els partits amistosos

La tournée de l'Europa per Alemanya

Fou vençut a Hamburg per 3 a 1, i a Munich, per 4 a 1

L'Europa aquesta setmana ha jugat dos partits més a Alemanya, dels quals hom no més en sap el resultat: d'"Hamburger" va guanyar-lo per 3 a 1 i el "Banyern" de Munich, també va sortir-ne vencedor per 4 a 1.

Amb tot i aquests resultats l'Europa en pla de gran tournée, el dia 29 jugarà a Estrasburg i el dia 30, a Mannheim.

ESPANYOL, 3 — SANS, 1

Fa temps que per torn ens toca fer la majoria dels partits que hi intervé el club de can Rabia, i en la majoria d'ells, per no dir en tots, hi ha hagut escàndol, alteració de l'ordre i pinyes entre el públic i els jugadors.

No sabem a què és degut aquesta alta temperatura de l'Espanyol. No sembla sinó que també estigui en els 40 graus de febre perpetua. Es veu que els freqüents viatges fora de Catalunya no li provenen.

Diumenge, al camp del Sans, va reproduir-se l'escena de sempre. El motiu: la victima, també de sempre: l'àrbitre. Amb aquesta avinentesa hem de dir que és trist, molt trist, l'aspecte que pren el joc quan les autoritats futbolístiques davant la repetició d'aquests casos prenguin les mesures que calen per evitar-ne la repetició.

L'encontre acabà amb el resultat de 3 a 1 favorable a l'Espanyol. Els seus punts foren aconseguits al primer temps, i el del Sans va marcar-lo Valls, ja ben entrat la segona part.

En conjunt, l'encontre féu avorir, ja que malgrat la victòria de l'Espanyol, el joc que féu no va ésser pas de gran alçada, ço que els otorga la avantatge de dos gols fou la major rapidesa i oportunitat en les rematades. La davantera integrada per elements de migrades condicions tècniques, però amb molta voluntat i entusiasme, jugà un partit bo davant un Sans dels pitjors dies.

Els mitjos també estigueren infatigables. Desbataren totes les arrencades del Sans i feren bones jugades que els davanters aprofitaren. Soler, el centre, anul·là el joc del seu rival, molt pesat i en un dia terribol.

En conjunt, l'Espanyol s'ens mostrà l'equip més català que tenim. S'enten, referint-nos a la tàctica de joc. Els seus components s'assimilen ràpidament en el sistema de jugar del Nord. Per això quan el Sans correspongué amb el joc dur l'Espanyol ja reduí el domini.

El Sans jugà un partit tal com sona. La davantera ben poguegades es va entendre. Oliveres i Martínez fent un joc, Feliu i Besolí un altre i Rini tot sol s'entrenava a córrer. Cap jugada de conjunt capaç de produir el perill d'un gol. Jugades isolades que a manca de conjunt es perdien en els mitjos de l'Espanyol.

La línia mitja del Sans no existí. Els seus components foren enterament desbordats pels contraris. Gularons va tenir una tarda dolenta i els ales com que jugaven atrassats no podien desfer un àngel a mit camp i es tiraven a l'atac damunt el seu marc.

Sans. — Casanovas, Soligó, Moliné II, Abad, Gularons, Calvet, Rini, Besolí, Feliu (després Valls), Martínez i Oliveres.

Espanyol. — Zamora, Saprissa, Portes, Trahal, Soler, Kaiser, Ventolrà, Vilar, Bragulat, Oramas i Comes.

GRACIA, 2.—SABADELL, 7

Sembla que atenent a l'interès amb el qual s'havia revestit la celebració d'aquest partit, el Gràcia havia presentat un equip de més categoria: ja que sembla tament que la majoria de jugadors prengueren part al partit només amb l'interès d'emplenar un lloc.

La trajectòria del partit demostrà tot això, ja que al primer temps el Gràcia aguantà el

PANYERIA PEREZ

CUPÓ REGAL

10 per 100 descompte

cop tant com pogué, la qual cosa no li fou possible al segon temps, degut a un visible esgotament que s'anà acentuant més i més a mesura que el temps passava.

De tota manera al començament, com el resultat demostra, les forces semblaren posseir un equilibri que els féu mantenir en una sèrie d'alternatives de domini, més abundants, no obstant, de la banda del Sabadell. Bertrand i Tena II apuntaren els dos primers gols del Sabadell, pertanyen els dos comports efectuats al primer temps a Cuchi i Cortès. Amb l'empat a dos gols donaren començ al segon temps.

Fàcil fou al Sabadell imposar-se als febles gràcies, força esgotats per l'esforç que sostingueren durant la primera part, fent front a l'impetuosa més compacta de la davantera sabadellenca, en la qual Bertran i Tena II desplegaron una gran activitat.

Els cinc gols restants del Sabadell foren deguts, tres a Tena II, un a Virgili i un a Bertran.

Gràcia: Uriach, Solé, Serrano, Altés, Llorens, Pérez, Puclà, Rierola, Xifreu, Cortès i Pascual.

Sabadell: Carceller, Pros, Sorribas, Martí, Devesa, Tena I, Doménech Bertran, Tena II, Virgili i Pérez.

MARTINENC, 4 — TERRASSA, 0

Al camp de Sant Martí tingué lloc aquest encontre, el resultat del qual no reflecteix pas exactament la força dels dos contrincants, principalment per part de la davantera terrassena, en la qual no hi jugava ningú que ocupés el seu lloc habitual.

El primer l'obtingueren als 10 minuts de començar i l'arrazo fou el conseqüent en arregar-se una bola centrada per Navarro.

El segon l'aconsegüiren en transformar Rodríguez un penalty amb que fou castigat el Terrassa per falta de l'Humet, quan faltaven pocs moments per acabar la primera part.

Si el primer temps fou enzopit, més ho fou el segon.

En Sabater, que probablement per no desentonar dels seus companys, estigué inseguríssim i abundaren les seves sortides faltes, una de les quals l'arrazo aprofità per marcar el tercer gol, quan faltaven 15 minuts per acabar i encara pocs moments després tirau marçà l'últim gol.

Martinenc. — Prats, Cendra, Vinyes, Camorra, Baso, Timo, Navarro, Ribas, Grau, Iranzo i Rodríguez.

Terrassa. — Sabaté, Giner, Humet, Terri, Pons, Cortès, Barceló, Gándara, Carais, Nebastia i Bosch.

Imp. ROMANA, Hospital, 97, int. - Tel. 5256 A. BARCELONA

Neumàtics

de les millors marques

Accessoris

de totes menes

PERE GINER

CORTS, 669 bis. - Telèfon 1183 S. P. (entre Roger de Flor i Nàpoles)

BARCELONA

Gran prova de turisme del R. A. C. de C.

Un

WHIPPET

4 C I L I N D R E S

igual que el que us venim recomanant per a les vostres necessitats del treball diari i estiuieg, **amb tres passatgers i equipatge corresponent**, obté també

MEDALLA D'OR

LUBRICAT AMB OLI "CASTROL"

Fixeu-vos que el més petit dels cotxes americans inscrits obté la **màxima recompensa** corrent al màxim de promedi de **40 kilòmetres per hora**

Torpede 5 places 6.950 pessetes

Coach 5 places 7.750 pessetes

Sedan 5 places 8.250 pessetes

Clarís, 98 - 100

AUTOMOVILES, S. A.

BARCELONA